

De hertogin

Van Wendy Holden verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De gouvernante

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

WENDY HOLDEN

De
hertogin

VERTAALD DOOR

MARJA BORG

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6329 0

© 2021 Murgatroyd Limited

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Marja Borg

Oorspronkelijke titel *The Duchess*

Oorspronkelijke uitgever Welbeck

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Ilina Simeonova/Trevillion Images (vrouw);

Shutterstock (Windsor Castle)

Foto auteur © Laurie Fletcher

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Noj, Andrew en Isabella

DE BEGRAFENISPLECHTIGHEID
VAN DE HERTOOG VAN WINDSOR

Juni 1972

In zijn kist van Engels eikenhout, aan boord van een vliegtuig van de Royal Air Force, was hij haar vooruit gereisd. Ze had niet gewild dat hij zijn laatste reis alleen zou maken. Maar het verdriet had haar verzwakt en haar arts had erop gestaan dat ze in Parijs bleef. Een paar dagen later kwam een toestel van de Queen's Flight haar ophalen om haar voor de begrafenis naar Engeland te brengen. Ze waren er nu bijna. Onder haar spreidde Londen zich vlak en grijs uit. Daar had je de kronkelende Theems al, en daar de Tower, de Tower Bridge en St Paul's.

Wallis staarde naar haar spiegelbeeld in het vliegtuigraampje. Voor het eerst in haar leven voelde ze zich oud. Hij had haar altijd het gevoel gegeven dat ze jong en mooi was. Maar nu hij er niet meer was, was ze ineens een vrouw van achter in de zeventig.

Haar eens zo gladde, bleke huid was gegroefd en bepoederd. Achter haar stoere rode lippenstift was haar mond gerimpeld. Haar haren, van nature zwart en glanzend, waren geverfd en met lak bespoten. Alleen haar donkerblauwe ogen waren onveranderd. Omringd door dik aangebrachte mascara drukten ze shock en verbijstering uit.

Ze kon het nog steeds niet geloven. Het was een droom waaruit ze spoedig zou ontwaken, in haar slaapkamer, thuis, in Bois de Boulogne. Bwah de Boloon, zoals hij het altijd had uitgesproken.

Tegenover haar verschoof haar metgezellin op haar stoel. 'De toestellen van de Queen's Flight kunnen dan wel de beroemdste van de wereld zijn, je kunt niet echt zeggen dat ze bijzonder luxueus zijn,' zei ze.

Wallis wierp Grace een vermoeid lachje toe. Ze wist dat haar vriendin alleen maar deed alsof ze een verwend nest was, omdat ze haar wilde afleiden van de beproevingen die hun wachtten. Ze wist niet of ze het zou aankunnen. En toch zat er niets anders op.

‘Nou ja, de Purple Passage zal wel zijn nut hebben gehad,’ vervolgde Grace, waarmee ze doelde op de onzichtbare rode loper in de lucht waar alleen de Queen’s Flight gebruik van kon maken.

‘Dat heet Purple Air Space,’ verbeterde Wallis haar. ‘Dat weet je best!’

In een eerder huwelijk was Grace prinses Radziwill geweest – Lee, de zus van Jacqueline Kennedy, was de huidige. Grace was ondertussen hertogin van Dudley geworden. Wallis en zij kenden elkaar al heel lang; ze hadden niet alleen hetzelfde droge gevoel voor humor en dezelfde kledingsmaak, maar deelden ook hun blik van buitenstaander op de Britse upper class. Ze waren allebei buitenlanders – Grace kwam uit Dubrovnik – en waren geen van beiden van adel.

‘Toch ben ik Lilibet dankbaar,’ ging Wallis verder. ‘Ze is bij ons op bezoek geweest, en dat was erg aardig van haar.’

Na tientallen jaren van koude oorlog met de Windsors was het telefoontje als een donderslag bij heldere hemel gekomen. Het ministerie van Buitenlandse Zaken had te kennen gegeven dat de koningin haar oom in Parijs wilde bezoeken. Ze zou langskomen tijdens haar staatsbezoek van vijf dagen aan Frankrijk.

Lilibet had blijkbaar gehoord dat de voormalige koning aan kanker leed. Iemand had gezegd dat zijn leven aan een zijden draadje hing na de niet aangeslagen bestralingen. Ze had afscheid willen nemen, maar pas later was duidelijk geworden dat haar bezoek heel wat voeten in de aarde had gehad. De Britse ambassadeur in Parijs was faliekant tegen het idee geweest. Volgens hem zou het een ramp zijn voor de Brits-Franse betrekkingen als de ex-koning zou sterven voordat de huidige koningin uit Engeland was vertrokken. Het staatsbezoek zou dan moeten worden geannuleerd en president Pompidou zou zich diep beledigd voelen.

De voormalige Edward VIII zou deze kluchtige situatie in andere omstandigheden bijzonder amusant hebben gevonden. Maar hij deed wat er van hem verlangd werd. Zijn land had hem nodig. Voor het eerst in zesendertig jaar was hij weer belangrijk. Pure wilskracht zorgde ervoor dat hij het nog

even volhield en tijdens het hele staatsbezoek op haar bleef wachten. Lilibet had geen haast; ze schitterde met de ene tiara na de andere bij banketten op Versailles en in de Britse ambassade, maakte vervolgens een rondreisje door de Provence en ging ook nog naar de paardenrennen. Pas daarna maakte ze, vergezeld door prins Philip en prins Charles, op een zonnige middag in mei haar opwachting in de Rue du Champ d'Entraînement.

Hoewel Wallis haar dankbaar was, schrok ze onwillekeurig toch van de lelijke koningsblauwe hoed en het afgrijselijke mantelpakje met plooirok. Tussen de wilde stofpatronen vielen Lilibets halfronde diamanten broche en haar drie kettingen van volmaakte parels helemaal in het niet. Hoe was het in godsnaam mogelijk dat zo'n van nature aantrekkelijke vrouw met die mooie huid van haar erin slaagde om zo gewoontjes over te komen?

Philip in zijn overjas had eruitgezien als een knorrige bankmanager en Charles, in zijn gestreepte overhemd dat vloekte bij zijn gebloemde das, had er alleen maar ongemakkelijk uitgezien. Zijn schouders hingen slap onder zijn geruite tweedjasje. Zijn wenkbrauwen hingen ook; zijn gezicht droeg een permanente uitdrukking van vermoeide teleurstelling.

Wallis had medelijden met hem gehad. Ze wist hoe het was om door de Windsors te worden platgewalst. En Charles was zichtbaar doodsbang voor zijn vader, wiens maniertjes hij gedoemd was te imiteren: aan zijn manchetten trekken, zijn handen in elkaar slaan, en zelfs met één hand op de rug lopen.

Toen Lilibet de ruime hal met marmeren vloer was binnengekomen, had ze zonder iets te zeggen een blik geworpen op de grote zijden banier van de Orde van de Kousenband die aan het barokke bordes hing. Mocht het haar al hebben verbaasd dat ze, in de salon van een afgetreden vorst, theedronk onder zijn manshoge portret in koningsmantel en een ander portret van koningin Mary in al haar pracht en praal, dan liet ze daar niets van merken.

Philip daarentegen was een ander verhaal. Hij hing onderuit op de Louis xv-bank en wierp een spottende blik op de verzameling mopshondjes van Meissen en op Black Diamond en Gin-Seng, hun hijgende, levensechte equivalenten. 'Is het waar dat jullie er ook eentje hebben die Peter Townsend heet?'

'Vroeger wel,' had Wallis kalmpjes geantwoord. 'Maar we hebben de groepskapitein weggegeven.'

'Ha. Net als Margaret dus.'

Na de thee nam ze Elizabeth II mee naar de oranje salon op de eerste ver-

dieping. Oom David, zoals ze hem noemde, en zoals de hele familie hem altijd had genoemd, zat met klemmetjes vast aan de slangetjes die hem verbonden met het infuus dat hem in leven hield. Hij had er echter op gestaan dat de arts het infuus achter de gordijnen verstopte en de slangetjes onder zijn kleren. Zijn gerimpelde gezicht, nog steeds aantrekkelijk onder zijn gekamde zilveren haar, straalde van vreugde toen Lilibet de kamer in kwam. Hij deed zijn hoffelijkste best en stond moeizaam op uit zijn rolstoel om een buiging te maken en zijn koninklijke bezoek op beide wangen te kussen. Hij was nog steeds even modieus als vroeger, en had een perfect gesneden blauwe blazer aangetrokken en een zijden sjaaltje om zijn verweerde keel geknoopt. Ze spraken exact een kwartier met elkaar.

Maar nadat de koningin was vertrokken, had David een geïrriteerde indruk gemaakt.

‘O, David, je hebt haar toch niet weer naar mijn titel gevraagd?’ Ze werd bevangen door een mengeling van ergernis en liefde. Had hij echt dit kostbare en waarschijnlijk laatste onderhoud met de vorstin verspild met die onzinnige vraag? De Windsors zouden haar nooit de titel van Koninklijke Hoogheid verlenen en dat kon haar ook helemaal niets schelen. Maar David wel; hij had er zijn hele leven hartstochtelijk voor gestreden.

Uitgeput van de inspanningen had hij alleen maar zijn hoofd kunnen schudden. Maar hij gromde, probeerde wat te zeggen, en uiteindelijk had ze begrepen dat het hem dwarszat dat zijn arts, Monsieur Thin, niet aan Hare Majesteit was voorgesteld. ‘Zoiets zou onvergetelijk voor hem zijn geweest.’

Ze schudde haar hoofd. De ironie. Niemand was zich meer bewust van de macht van de kroon dan David, die hem toch maar al te graag had opgegeven.

Hij had nog negen dagen geleefd. In de nacht van zijn dood zaten er tussen de bladeren voor zijn raam zwarte raven: voorboden van de dood. Ze kwamen hem halen. Toen ze veel later binnen was geroepen door de verpleegster, was dat omdat Black Diamond, die altijd op zijn bed sliep, nu op het kleed op de vloer lag. Ook de mopshond had het geweten. Om tien voor halfdrie ’s nachts blies de voormalige koning Edward VIII van Groot-Brittannië, Ierland en de Britse Overzeese Gebiedsdelen, keizer van India, zijn laatste adem uit. Het was 28 mei 1972.

Huwelijksreis in Parijs, 1928

De hotelkamer was armoedig en het rook er raar. Er stond een koperen tweepersoonsbed dat in het midden was doorgezakt. Het gebloemde behang was vergeeld en zat onder de vochtplekken.

Twee hoge ramen keken uit op de straat. Wallis liep ernaartoe. Achter het raam aan de overkant zag ze uitgedroogde planten en smerige gordijnen.

Ze had niet verwacht dat Parijs er zo zou uitzien. Op de boot vanuit Dover had ze zich een uitzicht op de Eiffeltoren voorgesteld. Maar Wallis was een optimist, en vandaag al helemaal. Dit was haar trouwdag. Een nieuw begin. Een nieuw leven.

Aan de muur naast het raam hing een spiegel die licht op haar gezicht wierp. Ze bekeek zichzelf kritisch. Ze was niet jong meer – vierendertig geworden op haar laatste verjaardag – maar ze zag er nog best goed uit, vond ze. Regelmatige gelaatstreken, gesoigneerd, modieus. En ook vooral hoopvol.

Haar kleurige trouwkleren – gele jurk, blauw jasje – contrasteerden mooi met haar glanzende zwarte haar met een scheiding in het midden en twee knotjes over haar oren. In haar bleke gezicht vormden haar lippen een brutale rode streep. Mocht er in haar donkerblauwe ogen nog steeds iets droevigs achter de schittering schuilgaan, dan zou dat snel verdwijnen. Vanaf nu zou alles beter worden.

Ze waren die ochtend getrouwd in Londen. Op het gemeentehuis van Chelsea, aangezien ze allebei al een keer eerder getrouwd waren geweest. Maar Wallis vond het niet erg dat ze niet in de kerk had kunnen trouwen. Dat had ze de eerste keer al gedaan, met een schoft. Ernest was totaal anders. Hij was

een goede, aardige, respectabele man en ze had geluk met hem.

Een beweging in de spiegel ving haar aandacht. Ze zag dat de piccolo die hun bagage naar boven had gebracht zich in de deuropening een beetje stond te krabben. 'Ernest,' zei ze glimlachend. 'Volgens mij verwacht hij een fooi.'

Haar nieuwe echtgenoot zocht in de zak van zijn jas en gaf de jongen een klein muntje. De jongen keek ernaar, trok zijn wenkbrauwen op en liep toen weg.

Wallis tilde haar koffer op het bed en klikte de sloten open. In de armoe-dige kamer onderstreepten haar jurken, allemaal nieuw voor de huwelijksreis, haar optimisme. Ze had ze voor een habbekrats gekocht en zelf vermaakt. Ze was goed met naald en draad en had ooit een carrière in de mode overwo-gen. Na de scheiding was het idee om zichzelf te kunnen bedruipen, om een onafhankelijke vrouw te worden, erg aantrekkelijk geweest.

Maar door haar gedeukte zelfvertrouwen en haar gebrek aan praktische vaardigheden was het lastiger geweest dan ze had verwacht. En nadat ze Ernest had leren kennen, had ze het ook helemaal niet meer geprobeerd. Hij was een haven in de storm voor haar, nogal letterlijk, want zijn familie bezat een rederij. Toen hij had verteld dat hij uit Amerika vertrok om op het kantoor in Londen te gaan werken en haar vervolgens een huwelijksaanzoek had ge-daan en had gevraagd om met hem mee te gaan, had ze de kans om opnieuw te beginnen met beide handen aangegrepen.

Ze schudde een jurk uit en dacht aan de grote Parijse modehuizen. Ze wilde er erg graag naartoe, zelfs al zou ze er niets kunnen aanschaffen. Ze zaten krap in het geld, vandaar de sjofele hotelkamer. En vandaar ook de kleine steen op de ring aan haar vinger, zo klein dat hij moeite had het schemerige licht te vangen.

Het familiebedrijf bevond zich in zwaar weer, hoewel Ernest vastbesloten was daar iets aan te doen. Bovendien moest hij alimentatie betalen aan zijn eerste vrouw en jonge dochtertje. Hij had gedacht dat dat haar zou irriteren, maar dat was niet zo. Integendeel, ze was blij dat hij al een kind had. Ze was in de dertig en het zou steeds moeilijker worden om zwanger te raken, maar na haar eigen ellendige jeugd wilde ze sowieso eigenlijk geen kinderen. Ze had medelijden met de kleine stiefdochter, wier leven op de kop was gezet door de scheiding van haar ouders. Wanneer Audrey bij hen in Londen zou komen logeren, zou ze haar een leuke tijd bezorgen. Ze zouden vriendinnen worden.

Ze voelde Ernests stevige, geruststellende aanwezigheid achter haar. Hij kwam vlak achter haar staan en legde zijn grote handen op de hare. Ze leunde met haar hoofd tegen zijn borst en gaf zich heel even over aan zijn grote gestalte, het gevoel van veiligheid, van zich gekoesterd en beschermd te weten.

‘Doe dat later maar,’ fluisterde hij in haar schouder. Hij doelde op de open koffer.

‘Maar ik moet echt uitpakken. Anders raakt alles verkreukeld.’ De goedkope stoffen moesten hangen om er goed uit te zien.

Hij trok haar dichter tegen hem aan. Zijn snor kriebelde in haar nek. ‘Wat maakt dat nou uit? Ik zou ze graag nog wat meer verkreukelen!’

Haar reactie was zowel snel als onverwacht. Een golf van paniek overspoelde haar. Een alarmbel klonk schril op in haar hoofd, haar hart ging onstuitmig tekeer en ze kreeg bijna geen lucht meer. Ze voelde een overweldigende aandrang om zich los te maken uit zijn greep, en alleen door rustig en bevestigend in te ademen lukte het haar om zichzelf weer een beetje onder controle te krijgen.

Ernest had niets gemerkt. Hij sloeg zijn armen om haar heen en duwde zijn lichaam tegen haar rug. Door zijn overjas en jasje heen kon ze voelen dat hij opgewonden was. ‘Wallis,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Ik verlang al zo lang naar je.’

Terwijl zijn hand haar borst betastte, schreeuwde haar hele lichaam het zwijgend uit. Ze begon te klappertanden. Ze klemde haar kaken op elkaar om te voorkomen dat hij het zou horen. Hij duwde haar zacht neer op het bed. Ze voelde zich net een steen, met haar handen langs haar zij, en bleef stijf liggen, met haar gezicht in de spreid gedrukt. De zurige lucht ervan vulde haar neusgaten.

Ze zette zich schrap, als tegen een of andere te verwachten klap of een andere vorm van geweld. Hittegolven gevolgd door misselijkmakende wervelingen van kou gingen de strijd aan in haar maag. Ze kreeg geen lucht. Ze draaide haar hoofd weg en hapte naar adem.

Hij leek dit als een aanmoediging op te vatten, misschien als een zucht van verlangen. Zijn hand lag nu op haar dij. Hij trok haar jurk omhoog; ze voelde zijn vingers op de bovenrand van haar kous. Ze werd misselijk, ze drukte haar mond en lichaam hard tegen het bed. Als die vingers verdergingen, als ze haar aanraakten...

O god, nee, alsjeblijft niet.

Ze moest het hardop hebben gezegd. De vingers stopten. De hand werd teruggetrokken. Onder haar oor hoorde ze de veren van het bed kraken en piepen toen hij rechtop ging zitten. ‘Wallis, wat heb je in godsnaam?’

Ze hief haar hoofd. Hij zat aan de andere kant van haar koffer, met zijn overjas nog aan. Zijn hondengezicht met de ronde bruine ogen drukte een en al verbijstering uit.

Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Tijdens hun korte verkering was hij niet verdergegaan dan haar kussen. Hij was het toonbeeld van ridderlijkheid geweest en had haar uiterst respectvol behandeld. Maar in zijn huwelijksnacht hoopte hij natuurlijk op meer. Per slot van rekening was ze een gescheiden vrouw, een vrouw met ervaring. En het was niet zijn schuld dat hij niet wist hoe die ervaring was geweest.

Misschien had ze het hem moeten vertellen, maar wat had ze moeten zeggen? Dat ze negen jaar getrouwd was geweest met iemand die haar had geslagen en mishandeld, die zichzelf bewusteloos had gedronken, die haar niet alleen had verkracht maar haar ook nog had gedwongen toe te kijken terwijl hij het met andere vrouwen deed?

Hoe had ze hem dat nu kunnen vertellen? Ernest zou geschokt zijn geweest; hij zou haar minderwaardig hebben gevonden. Dat vond ze ook van zichzelf. Ze had haar eerste echtgenoot diep weggestopt in de verst verwijderde kast achter in haar hoofd, de kast waar ‘Het Verleden’ op stond, en had haar best gedaan hem te vergeten.

En dat had gewerkt, tenminste, daar had het op geleken. Na de scheiding, terwijl ze zichzelf probeerde te hervinden en naar de toekomst keek, leek haar tijd als Mrs Earl Winfield Spencer steeds meer op een nare droom. Ze had gedacht dat ze verder kon gaan, een nieuw leven, een nieuwe man. Dat Win haar vermogen om van lichamelijke intimiteit te genieten compleet had vernietigd, was iets waar ze geen rekening mee had gehouden. Tot nu. Nu – tijdens haar huwelijksnacht.

Een moedeloos gevoel overviel haar. Wat kon ze zeggen? Dat ze beschadigde waar was, in alle opzichten? Zou hij haar zelfs maar geloven? Misschien dacht hij wel dat ze het al had geweten, dat ze hem in de val had gelokt. Van haar paniek was alleen nog een gevoel van pure hopeloosheid over. Ze had geen idee wat ze moest doen.

Ze voelde dat hij naar haar keek en probeerde zijn blik te raden. Beschuldigend? Kwaad? Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Maar toen ze na een tijdje de moed bijeen had geraapt om hem aan te kijken, was de blik in zijn hondenogen vriendelijk. 'We zijn nu getrouwd,' zei Ernest zacht. 'Ik hou van je. Vertel het me.'

Ze keek hem even aan. Toen wierp ze een blik op haar handen, op de ring, haalde diep adem en vertelde het hem.

Earl Winfield ‘Win’ Spencer was in 1916 haar leven binnengedenderd. Haar grootmoeder was kort daarvoor overleden en na de vereiste rouwperiode had haar moeder besloten dat Wallis iets leuks moest gaan doen. Ze had haar naar Florida gestuurd, naar haar nicht Corinne, die getrouwd was met een officier van de luchtmacht.

En leuk was het er. Wallis had nog nooit een vliegtuig gezien, laat staan een piloot die zo zwierig was als de jonge luitenant met zijn snorretje en zijn wereldse manieren. Ze ontmoetten elkaar op haar eerste ochtend daar en zagen elkaar iedere dag. Toen Win haar met een verbijsterende snelheid een huwelijksaanzoek deed, zei ze ja. Ze was negentien.

‘Moeder was dol op hem,’ zei ze nu op een treurig toontje tegen Ernest. ‘Wat al een teken had moeten zijn. Ze heeft een bijzonder slechte smaak op het gebied van mannen. Na mijn vaders dood is ze nog twee keer getrouwd en de een was nog erger dan de ander.’

‘Nou, mij mocht ze niet, dat is een ding dat zeker is.’ Ernest haalde zijn brede schouders op.

Het was waar dat Alice Wins charme en lef had bewonderd. En ze vond dat het haar nieuwe schoonzoon daar totaal aan ontbrak. ‘Die bolhoed en die snor! Hij is net een Amerikaanse acteur die een Engelsman speelt!’

‘Maar hij *is* een Engelsman, moeder. Nou ja, half.’

De band met Engeland kwam van vaderskant. Ernest voelde hem sterk. Hoewel hij was opgegroeid in Amerika en had gestudeerd aan Harvard, had hij in de oorlog gediend bij de Coldstream Guards, een Brits elite-regiment.

Hij was gek op de Britse geschiedenis en had Wallis tijdens hun verkerings-tijd meegenomen naar de musea van New York om haar de portretten van de Engelse heersers te laten zien en haar te vertellen over hun bewind.

‘Hou op!’ had ze hem vaak lachend gesmeekt. ‘Ik ben Amerikaanse. Een republikeinse. Vergeet dat niet. Als we al dat koninklijke gedoe hadden gewild, hadden we ze niet de laan uit gestuurd.’

Maar voor Alice was het nog wel het allerergste dat hij haar humor niet begreep. Ze vond zichzelf erg geestig en had hem tijdens hun eerste kennismaking een van haar favoriete grappige verhalen verteld, over hoe ze in een discountzaak van de trap was gevallen. Een toegesnelde winkelbediende had haar gevraagd of hij haar ergens mee kon helpen.

‘En wat denk je dat ik zei?’ vroeg Alice aan Ernest, die ongemakkelijk zijn hoed omdraaide in zijn handen.

‘Dat weet ik niet, Mrs Warfield. Wat zei u?’

Alice keek vrolijk naar haar dochter, die er ongerust bij stond. ‘Vertel jij het maar, Wallis. Vertel jij hem eens wat ik zei toen ik in de discountzaak viel!’

Wallis wendde zich tot haar verloofde. Op vlakke toon zei ze: ‘Moeder zei dat hij haar naar de toonbank met goedkope doodskisten moest brengen.’ En terwijl Alice hysterisch begon te lachen, keek Ernest haar volkomen uitdrukingsloos aan. Het was nooit wat geworden tussen hen.

Wallis wist dat haar man vond dat haar moeder aan waandenkbeelden leed. Ze kon het niet met hem oneens zijn. Haar lastige relatie met Alice was nog zoiets waaraan ze maar al te graag had willen ontsnappen. Ze pakte het onderwerp van haar eerste huwelijk weer op.

Win en zij waren getrouwd in Baltimore; ze had een witte fluwelen jurk gedragen over een petticoat van kant, een oud familiestuk. Haar bruidsmeisjes hadden breedgerande hoeden op. Ze was stapelverliefd, dat dacht ze tenminste.

Maar toen pakte Win tijdens hun huwelijksnacht een fles gin uit zijn koffer. Het was haar kennismaking met wat de derde persoon in hun huwelijk zou worden. ‘En het drinken werd alleen maar erger toen de oorlog begon,’ vervolgde Wallis. ‘Win wilde heel graag een gevechtsvliegtuig besturen, maar op de een of andere manier kwam het daar niet van.’

Ze zweeg weer.

‘Ga verder,’ drong Ernest aan.

‘Op een dag, toen hij had gedronken, sleurde hij me de badkamer in. Hij... verkrachtte me. En toen hij wegging, deed hij de deur op slot. Ik heb daar de hele dag gelegen...’

Ze zweeg. Het begon te schemeren. Koraalrood licht van de zonsondergang viel op het vergeelde behang. Ze herinnerde zich hoe ze op de koude tegelvloer had gelegen, met in haar mond de ijzerachtige smaak van bloed en haar hoofd tollend van angst. De baan zonlicht door het smalle hoge raampje had over de muur bewogen terwijl de uren zich voortsleepten. De badkamer lag aan de straatkant en ze hoorde mensen langslopen. Maar er was geen sprake van dat ze om hulp kon roepen.

‘Waarom niet?’ vroeg Ernest.

Ze zat op de rand van het bed, met haar armen om haar middel geslagen alsof ze zichzelf wilde beschermen. Ze legde een hand voor haar ogen. ‘Dat weet ik niet,’ mompelde ze. ‘Dat had ik moeten doen. Maar het was een kleine gemeenschap. Iedereen wist alles van elkaar. En Win was populair. Mensen zouden verbaasd zijn. Misschien was ik bang dat ze me niet zouden geloven. Of misschien...’

‘Misschien wat?’

‘Misschien dacht ik wel dat het mijn eigen schuld was. Misschien schaamde ik me.’

Ernest kreunde. ‘O, Wallis.’

Ze haalde haar hand weg van haar ogen en keek hem aan. Zijn hondenogen waren vochtig, maar hadden tegelijkertijd een woedende glans. Ze ging verder. ‘Veel later kwam Win terug. Ik hoorde dat hij de badkamerdeur van slot draaide...’

Ze sloot haar ogen, maar kon niet voorkomen dat ze opnieuw zag hoe ze van angst achteruit tegen het bad was gekropen, bang voor een nieuw pak slaag. Het was een herinnering die in haar geheugen stond gegrift. ‘Maar hij kwam niet binnen. Hij liet de deur open en ging naar bed. Ik ben nog een paar uur in de badkamer gebleven en daarna ben ik op de bank gaan liggen, en de dag daarna ben ik vertrokken.’

‘En je hebt toen meteen een scheiding aangevraagd?’ Hij keek haar fronsend aan. Ze nam aan dat hij een tijdlijn probeerde te maken.

‘Een scheiding van tafel en bed. Ik ging weer bij moeder wonen. Ze wilde niet dat ik zou scheiden. Warfields en Montagues doen dat soort dingen niet.’

Haar hele door armoede getekende jeugd lang had ze moeten aanhoren dat ze afstamde van de vooraanstaandste families uit Baltimore. Het was een moderne Amerikaanse versie van *Tess of the d'Urbervilles*.

'Nee, natuurlijk niet.' Een troosteloos lachje gleed over zijn gezicht. Hij had vaak genoeg gehoord over de illustere familiegeschiedenis. Alice ging er prat op, net als op haar befaamde gevoel voor humor.

'En toen werd Win overgeplaatst naar het Verre Oosten, om te dienen in de luchtmacht. Hij schreef me steeds brieven waarin hij zei dat Shanghai voor ons allebei een nieuw begin kon zijn.' Alweer een. Hoe vaak had ze wel geen nieuw begin gehad?

De kamer raakte in duister gehuld. Aan de overkant van de straat, in het raam tegenover hen, was een rode lamp aangegaan. De gloed bracht een andere kamer in herinnering, een donkere, ranzige kamer met een rode lampion. Een vrouw in een smerige omslagdoek, met een cynische blik in de ogen. Een vloer vol matjes. Een verformfaaid bed.

'Dus daarom was je in China,' zei hij. 'Ik weet nog dat je me dat een van de eerste keren vertelde. Maar je hebt nooit echt gezegd wat je daar deed.'

Ze had hem in New York leren kennen, twee winters geleden. Hij was een vriend van Mary Raffray, een oude schoolvriendin van haar. Mary, een verstokte koppelaarster, wilde hen graag samenbrengen. Maar Wallis had geen interesse gehad. Na de verschrikkingen met Win moest ze niet aan een huwelijk denken. Bovendien was Ernest Simpson haar type niet. Hij was aardig, maar nogal saai. En hij schreef vreselijke gedichten. Het eerste had ze ontvangen na een kaartavondje.

*Helaas ben ik slechts een joker
Als het gaat om poker
Maar voor een vrouw als Wallis
Zet ik mijn winst graag bij het vullis*

'Hij schrijft vreselijke gedichten,' beklagde ze zich tegen Mary.

'Volgens mij is dat zijn bedoeling. Hij probeert je aan het lachen te maken.'

'Dat wil ik niet.'

Ernest gaf het echter niet op. Net zomin als Mary, die hem bleef aansporen. 'Wallis heeft een keer in een trein gezeten die werd tegengehouden door bandieten!'

‘Bandieten!’ Ernests dikke wenkbrauwen schoten omhoog.
Knarsetandend zei Wallis: ‘Dat was toen ik in China woonde. Maar er is niks ergs gebeurd.’

De volgend ochtend lag er al een nieuw gedicht.

Als ik ooit ontmoette een bandiet

Dan weerde ik me niet

Maar liet aan Wallis de eer

Want het is niet haar eerste keer

‘Nou, en toen ging ik er dus naartoe om mijn huwelijk te redden,’ zei ze nu. ‘Eerst liep het prima, maar al gauw begon alles opnieuw, de drank, het geweld, en nog veel ergere dingen...’ Ze zweeg en keek naar de houten vloer, niet in staat verder te gaan.

‘Ergere dingen?’ vroeg hij.

Ze wierp hem een smekende blik toe, maar begreep tegelijkertijd dat hij het moest weten. Want hier draaide het allemaal om, hun tijd in Shanghai, een stad die berucht was om zijn seksindustrie en die Win steeds opnieuw de gelegenheid had geboden om zich over te geven aan zijn al bestaande slechte gewoonten en daar zelfs nog een paar aan toe te voegen. Soms dwong hij haar om met hem mee te gaan. Dan zat ze ineengedoken in een hoekje, met haar gezicht tegen de muur, te luisteren naar zijn ontaarde gedrag.

‘Wat vreselijk moet dat zijn geweest,’ zei hij toen ze was uitgesproken.

Daarna zeiden ze allebei een tijdje niets. Het was nu bijna helemaal donker in de kamer, op het rode licht uit de kamer tegenover hen na. Ze staaarde ernaar en vroeg zich af of het echt een bordeel was, of zich daar nu een Win bevond, met een Wallis die thuis op hem wachtte. Ze vroeg zich ook af wat Ernest nu dacht. Dat hij met haar meeleeftde was een opluchting. Maar het was een nog grotere opluchting dat hij het wist.

‘Het spijt me,’ zei ze na een poosje. ‘Je verdient beter.’

‘Jij ook,’ reageerde hij vurig.

‘Ik geloof...’ begon ze aarzelend, ‘dat ik gewoon wat tijd nodig heb.’

Als reactie op haar woorden stond hij op. Hij droeg nog steeds zijn overjas, net zoals zij de hare. En dat heette dan een huwelijksnacht, dacht ze.

Hij glimlachte naar haar. ‘Laten we een hapje gaan eten.’